

Főoldal > ... > Bírósági Eljárások > Polgári Ügyek > Bizonyításfelvétel > England and Wales

Bizonyításfelvétel

Anglia és Wales

Tartalomszolgáltató:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 A bizonyítási teher

1.1 Melyek a bizonyítási teherre vonatkozó szabályok?

A bizonyítási kötelezettség teljesítésének általános szabálya az, hogy polgári jogi ügyekben a tényt állító félnek kell e tényt bizonyítania; oly módon, hogy a bíró (vagy az esküdtszék) meggyőződhesen arról, hogy a körülmények mérlegelése alapján az állított tény helyes. A bizonyítási teher mindkét félre vonatkozik, kivéve, ha annyira nyilvánvaló, hogy a felperes nem tett eleget e kötelezettségének; ebben az esetben a bíró anélkül jogosult eljárni, hogy terhelné a másik felet.

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a bíróság a körülmények mérlegelése alapján meggyőződik arról, hogy az esemény megtörtént. Erre az általános rendre az a tény lehet hatással, hogy minél ritkábban fordul elő valamely esemény, annál nagyobb a bizonyítási teher, amint azt Lord Hoffman is kifejtette írásában: *Secretary of State for the Home Department vs Rehman*[1].

[1][2001] UKHL 47.

1.2 Vannak-e olyan szabályok, amelyek bizonyos tények tekintetében mentesítenek a bizonyítási teher alól? Milyen esetekben? Lehetséges-e egy konkrét jogi vélelmet bizonyítással megdönteni?

Az elfogadott, nyilvánvaló vagy az ügyben irreleváns tényeket nem kell bizonyítani.

A jog felállít bizonyos vélelmeket, amelyeket bizonyítékokkal meg lehet dönteni. Ide tartoznak a gyermekek házasságból való származására, a házasság érvényességére, az egyének józan eszére és az eltűnt emberek halálára vonatkozó vélelmek. Az ártatlanság vélelme fennáll, de a büntetőítélet elfogadható a polgári eljárásban annak bizonyítékaként, hogy valamely fél jogsértést követett el (és ez azt jelenti, hogy az ártatlanság bizonyításának terhe e félre hárul).

A gondatlanság vélelme akkor áll fenn, ha a felperes bizonyítja, hogy olyan okból szenvedett kárt, amely az alperes kizárólagos ellenőrzése alatt állt, és hogy olyan baleset történt, amely általában gondatlanságból következik be[1]. Hasonló vélelem merül fel abban az esetben, ha egy személyt a vagyon kezelésével bízták meg, és az elveszett vagy megsemmisült. Az alperes mindkét esetben megcáfolhatja a vélelmet.

Az egyik terület, ahol a bizonyítási teher megfordul, a munkahelyi hátrányos megkülönböztetésre vonatkozó jog. Miután a megkülönböztetés *prima facie* esete felmerül, a bizonyítási teher a másik oldalra helyeződik át azzal, hogy a másik félnek kell igazolnia, hogy nem történt megkülönböztetés. Ez a jelenség a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos európai jogszabályokból fakadt, és most szerepel a 2010. évi esélyegyenlőségi törvényben.

Végül számos polgári ügy van, általában az egészségvédelmi és biztonsági jogszabályok körül, ahol szigorú felelősségről van szó. Vagyis, ha baleset történt, akkor szigorú gondossági kötelezettsége alapján felel a

munkáltató.

[1] [2001] UKHL 47.

[2] *A res ipsa Loquitor* doktrína vagy a dolog magáért beszél.

1.3 Milyen mértékben kell a bíróságnak meggyőződnie valamely tényről ahhoz, hogy ítéletét e tény fennállására alapozza?

Polgári ügyekben a bizonyításra vonatkozó követelményszint a „körülmények bizonyítása”. Más szóval: a bíróság csak akkor ismer el egy tényt bizonyítottnak, amennyiben meggyőződik arról, hogy nagyobb a valószínűsége a tény megtörténtének, mint a meg nem történtének. Ahogyan a fentiekben említésre került, a követelményszint rugalmasan működik: meggyőzőbb bizonyítékokra van szükség a súlyos állítások megállapításához, például a család megállapításához a körülmények mérlegelése alapján – mivel ezeket az állításokat általában igaznak tartják.

Ez a teszt két körülmény esetén módosul. Azokban az esetekben, amikor kényszerítő ok hiányában mégis számos ok áll fenn, a bíró jogosult megállapítani, hogy az ok nem bizonyított[1]. Emellett a gyorsított eljárásban hozott ítélet iránti kérelmekben[2] a mérce meglehetősen alacsony, a bíróság a teljes nyilvánosság vagy a szembesítés előnye nélkül dönt.

[1] Ezt a jelenséget fedezték fel: *Rhesa Shipping* [1985] 1WLR.

[2] A műszaki és építésjogi bíróságon gyakran használják a pénzösszeg megfizetésére irányuló választottbíróági ítélet végrehajtásához.

2 A bizonyításfelvétel

2.1 A bizonyításfelvétel minden esetben valamelyik fél kérelmére történik, vagy bizonyos esetekben a bíró maga is kezdeményezheti azt?

A bizonyítékokat[1] a polgári eljárás során a releváns dokumentumok felek általi közlése, valamint tanúvallomás és szakértői vélemény útján szerzik meg, a bizonyítékokat a bíróság elé kell terjeszteni.

Minden esetben más szabályok érvényesek.

- Közlés

A polgári eljárásban részt vevő felek kötelesek felfedni[2] az ellenőrzésük alatt vagy birtokukban lévő dokumentumok létezését, amennyiben a bíróság erre kötelezi őket, és lehetővé kell tenniük a többi fél számára, hogy betekintsenek ezekbe a dokumentumokba. A bíróság általában elrendeli a „rendes közlést”, amely előírja a feleknek, hogy észszerűen tárják fel azokat a dokumentumokat, amelyek bármelyik fél álláspontját alátámasztják vagy hátrányosan érintik, anélkül, hogy a feleknek bírósághoz kellene fordulniuk. Bármely más típusú közléshez a feleknek a bíróság engedélyét kell kérniük. A bíróság elrendelheti a bizonyítékok és a vagyon megőrzését is.

- Tanúvallomás

A feleknek nem kell megszerezniük a bíróság engedélyét álláspontjuk tanúvallomással történő alátámasztásához. Mindazonáltal a tanúvallomásra támaszkodni kívánó félnek kézbesítenie kell a tanú által aláírt tanúvallomást tartalmazó nyilatkozatot, és fel kell hívnia a tanút arra, hogy a tárgyaláson szóbeli tanúvallomást tegyen. Ha a fél a tárgyalás előtt nem nyújt be tanúvallomást vagy tanúvallomást pótló nyilatkozatot, a fél a bíróság engedélye nélkül nem hívhatja fel e tanút tanúvallomásra. A bíróság emellett tág hatáskörrel rendelkezik az elfogadott bizonyítékkal kapcsolatban, így kizárhatja az egyébként elfogadható bizonyítékokat vagy korlátozhatja a tanú részletes kikérdezését.

A fél emellett kérheti a bíróságtól, hogy a tanú a vallomását a per tárgyalását megelőzően, a bíróság által kijelölt tisztviselő[3] előtt eskü alatt tett nyilatkozatban tehesse meg.

A bíró szerepe lényegében a felek által benyújtott bizonyítékok értékelése, és az nem terjed ki a független

tényfeltárára.

- Szakértői vélemény

A fél nem támaszkodhat szakértői véleményre[4], kivéve ha a bíróság engedélyezi. A bíróság ellenőrizheti azokat a kérdéseket, amelyekkel kapcsolatban szakértői vélemény kerül benyújtásra, a benyújtás módját és a szakértőnek fizetendő díjat.

Ha egynél több fél kíván szakértői bizonyítékot benyújtani egy kérdésben, a bíróság elrendelheti, hogy a bizonyítékokat egyetlen, a felek által közösen felkért szakértő nyújtsa be, nem pedig a felek által külön-külön felkért szakértők. A bíróság hivatalból a felek beleegyezése nélkül is így rendelkezhet.

A bíróság nem követeli meg a felektől, hogy saját kezdeményezésére szakértői véleményt nyújtsanak be. A bíróság azonban maga is kijelölhet szakértőt „törvényszéki szakértőnek”, aki valamely kérdéssel kapcsolatban segítséget nyújt a bíróságnak. A bíróság felkérheti a törvényszéki szakértőt, hogy készítsen jelentést, amelynek másolatát a felek is megkapják, és hogy a bíróságnak nyújtandó tanácsadás céljából vegyen részt a tárgyaláson.

A polgári perrendtartás 35. fejezete lehetővé teszi, hogy a hasonló tudományterületek szakértői egyidejűleg adjanak szakértői véleményt. Ilyen körülmények között a felek általában részletes kérdéseket tehetnek fel, majd a bíró összefoglalja azt az álláspontot, amellyel kapcsolatban a szakértők egyetértését kérik.

[1] Lásd a polgári perrendtartás 32. fejezetét

[2] Lásd a polgári perrendtartás 31. fejezetét

[3] A polgári perrendtartás 34,8. fejezete

[4] Lásd a polgári perrendtartás 35. fejezetét

2.2 Ha a bíróság helyt ad a fél bizonyításfelvételre vonatkozó kérelmének, mik a következő lépések?

- Közlés

A közlést elrendelő határozatot követően valamennyi félnek el kell küldenie a többi fél részére a korábban vagy jelenleg birtokában lévő vagy ellenőrzése alatt álló, releváns dokumentumoknak listáját. Ezután a többi fél jogosult megvizsgálni azokat és azokról másolatot kérni. A fénymásolásért díj kérhető.

- Tanúvallomás

A bíróság elrendeli, hogy a felek kézbesítsék az olyan tanú által aláírt nyilatkozatot, akinek tanúvallomására a tárgyalás során támaszkodni kívánnak. A nyilatkozatot elkészítheti a tanú is, de gyakran ügyvéd készíti el azon fél részére, akinek érdekében a tanú tanúvallomást tesz. A nyilatkozatnak tartalmaznia kell a tanúvallomást teljes egészében, a tanú saját szavaival, ha ez megvalósítható.

Ha a felet tanúvallomás kézbesítésére kötelezték, de nem tudja azt megszerezni, a fél a bíróság engedélyét kérheti olyan nyilatkozat elkészítéséhez, amelyben feltünteti a tanú által várhatóan megtenni tervezett vallomást vagy azokat a kérdéseket, amelyekkel kapcsolatban a fél a tanút kihallgatását kívánja.

Azokban az esetekben, amelyekben a bíróság elrendeli, hogy a tanúvallomás megtételére nyilatkozatban kerüljön sor, a tanú a bíróság által kijelölt tisztviselő előtt, szóban tesz vallomást. A meghallgatást a tárgyaláshoz hasonlóan kell lefolytatni a tanú kikérdezésének teljes körű lehetőségével és az így szerzett bizonyítékokról készített jegyzőkönyvvel.

- Szakértői vélemény

Ha a bíróság engedélyezi a szakértői vélemény elkészítését, a felek útmutatást készítenek a szakértő(k) részére. Közös szakértő esetén a felek külön is útmutatást adhatnak a szakértő részére, ha a közös útmutatásban nem tudnak megállapodni. A szakértő, akinek elsődleges kötelezettsége a bíróság és nem az útmutatást adó fél vagy felek irányába áll fenn, írásbeli véleményt készít. Ezután a fél írásbeli kérdéseket tehet fel azon szakértő részére, akit a másik féllel közösen vagy a másik fél látott el útmutatással. Ha külön szakértők vannak, a bíróság azt is

előírhatja, hogy a szakértőknek egyeztetniük kell egymással azon területek meghatározása érdekében, ahol egyetértés és ahol egyet nem értés van a szakértők között. A szakértők a szolgáltatásaikért díjazásra jogosultak, amelynek megfizetése általában a részükre útmutatást adó felet vagy feleket terheli.

2.3 Mely esetben utasíthatja el a bíróság a fél bizonyításvételre irányuló kérelmét?

Amikor a felek bizonyítékok megszerzését vagy benyújtását kérik, a bíróságnak meg kell győződnie arról, hogy a szóban forgó bizonyítékok valószínűleg relevánsak és elfogadhatóak-e. Hatásköre gyakorlásának mérlegelésekor a bíróságnak arra is törekednie kell, hogy az ügyeket igazságosan kezelje, ideértve a kiadások megtakarítását, valamint az ügyek tisztességes, gyors és a követelés jelentőségével, összetettségével és értékével arányos módon történő kezelését. Ezek a megfontolások arra vezethetik a bíróságot, hogy a kérelmeket elutasítsa, vagy hivatalból utasításokat adjon (például egyetlen közös szakértőt megkövetelve a felek által kijelölt külön szakértők helyett).

2.4 Milyen bizonyítási eszközök léteznek?

A tényeket bizonyítékok, vélelmek, a bizonyítékokból levont következtetések, valamint egyes ismert tényeknek a bíróság által hivatalból történő figyelembevétele alapján lehet bizonyítani. A polgári eljárásokban alkalmazható bizonyítékok típusai a tanúvallomások, az iratok és a tárgyi bizonyítékok. Az iratok közé tartoznak az okiratok, a számítógépes nyilvántartások, a fényképek, valamint a kép- és hangfelvételek. A tárgyi bizonyítékok a vitatott kérdések szempontjából releváns egyéb tárgyakkól állnak, amelyeket a bíróság előtt bemutatnak, mint például a szellemi tulajdonjognak a vita tárgyát képező tárgya. Ez magában foglalhatja azt is, hogy a bíró meglátogatja a baleset helyszínét vagy más megtekintendő releváns helyet.

2.5 Milyen módon vehető fel a tanúk vallomása, és különbözik-e ez a szakértő tanúk meghallgatásától? Melyek az írásbeli bizonyítékok és a szakértői jelentések/vélemények benyújtásának szabályai?

Elvileg a tanúk a tárgyaláson szóban adják elő vallomásukat. Mindazonáltal, amint azt a fentiekben megállapítottuk, a feleknek kézbesíteniük kell az olyan tanú által aláírt nyilatkozatot, akinek tanúvallomására a tárgyalás során támaszkodni kívánnak. A tárgyalás során a tanút felkérlik, hogy erősítse meg nyilatkozatának valóságát és pontosságát, amely a tanút beidéző fél javára szóló tanúvallomásként szolgál majd. Ha csak nyilatkozatot kézbesítettek, a tanúnak részletesebb szóbeli vallomást kell tennie.

A szakértők – a bíróság eltérő rendelkezése hiányában – írásbeli jelentések útján nyújtják be bizonyítékaikat. A szakértői jelentésnek tartalmaznia kell a következtetéseket, az azok alapjául szolgáló tényeket és vélelmeket, valamint a szakértői utasítások lényegét. A bíróság dönti el, hogy a szakértőnek meg kell-e jelennie a tárgyaláson azért, hogy ott szóban is előadhassa bizonyítékait. A bíróság által kijelölt törvényszéki szakértőnek nem kell szóban nyilatkoznia.

2.6 Van-e olyan bizonyítási mód, amely erősebb a többinél?

A bíróság széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik az egyes bizonyítékok súlyának vagy hitelességének megítélése terén. Nincs olyan szabály, amely tiltaná, hogy a bíróságon kívül tett nyilatkozatot a nyilatkozatban szereplő tények bizonyítékaként („hallomáson alapuló bizonyíték”)[1] figyelembe vegyék, így a felek támaszkodhatnak egy levélre annak tartalmának bizonyítékaként, vagy a tanúnak egy másik személy nyilatkozatára vonatkozó kijelentésére. Mindazonáltal a hallomáson alapuló bizonyítéknak általában kisebb a súlya, mint a közvetlen tanúvallomásnak, különösen ha a nyilatkozattevőt magát is felszólíthatták volna vallomástételre.

Bizonyos iratokat és nyilvántartásokat hitelesnek kell elismerni. Például a vállalkozások és a hatóságok nyilvántartásait hitelesnek fogadják el, ha azokat a nyilvántartást vezető tisztviselő igazolja. A különféle típusú hivatalos dokumentumokat (például jogszabályokat, szabályzatokat, határozatokat, szerződéseket és bírósági nyilvántartásokat) nyomtatott vagy hiteles másolatokkal lehet igazolni minden további bizonyítás nélkül.

[1] Lásd a polgári perrendtartás 33. fejezetét és a hozzá tartozó gyakorlati útmutatót.

2.7 Van-e kötelezően előírt bizonyítási mód egyes tények bizonyítására?

Bizonyos ügyleteket (pl. a végrendeletek és az ingatlanok értékesítése) írásba kell foglalni, és azok igazolásához okirati bizonyíték szükséges.

2.8 Kötelezi-e a jog a tanúkat a vallomástételre?

Általánosságban a tanú köteles a vallomástételre. Az a fél, aki biztosítani kívánja a tanú tárgyaláson való megjelenését, a tanú részére olyan idézést készít elő, amelyben felhívja a tanút, hogy vallomástétel céljából jelenjen meg a bíróságon. Az idézés a bíróság általi kibocsátását és megfelelő kézbesítését követően kötelezi a tanút a tárgyaláson való megjelenésre.

Ha a bíróság elrendeli, hogy a tanúvallomás megtételére nyilatkozatban kerüljön sor, de a tanú nem jelenik meg, vagy nem hajlandó megválaszolni a jogszerű kérdéseket, a kérelmező fél kérheti, hogy a bíróság kötelezze a tanút megjelenésre vagy a kérdések megválaszolására.

2.9 Milyen esetben tagadhatják meg a vallomástételt?

A cselekvőképes tanúk vallomástételre való kötelezésére vonatkozó főszabály nem alkalmazható a királynőre, külföldi uralkodókra és családtagjaikra, a külföldi diplomáciai képviselőkre és konzuli tisztviselőkre, bizonyos nemzetközi szervezetek képviselőire, valamint a bírákra és az ülnökökre az e jogkörben végzett tevékenységükkel összefüggésben. A felek házastársai és hozzátartozói számára polgári eljárásban kötelezővé lehet tenni a vallomástételt.

Mindazonáltal azok a tanúk, akik főszabály szerint vallomásra kötelezhetők, jogosultak kiváltság alapján bizonyos dokumentumokat a megvizsgálástól visszatartani és a válaszadást bizonyos kérdésekre megtagadni. A kiváltságok fő típusai az ügyvédi titok (amely a jogi tanácsadás nyújtása vagy a peres bizonyítékok megszerzése céljából folytatott kommunikációra vonatkozik), a későbbi felhasználás tilalma (amely a felek közötti kommunikációra vonatkozik, amely valós kísérletet tesz a vita közös megoldására, mint például a jogvita rendezésére irányuló javaslatok), valamint az önvádra kötelezés tilalma (ami azt jelenti, hogy a tanú nem kötelezhető vallomástételre, ha fennáll a valós veszélye annak, hogy vele vagy házastársával szemben az Egyesült Királyságban büntetőeljárást folytatnának le, vagy büntetést szabnának ki). A kiváltságtól eltekinthetnek.

A bizonyítékot emellett közérdekű mentesség alapján is vissza lehet tartani, ha annak bemutatása sértené a közérdeket. A mentességet élvező bizonyítékok közé tartoznak a nemzetbiztonsághoz, a diplomáciai kapcsolatokhoz, a központi kormányzat működéséhez, a gyermekek jólétéhez, a bűncselekmények felderítéséhez, valamint az informátorok védelméhez kapcsolódó bizonyítékok. Emellett az újságírók nem kötelesek megjelölni a forrásaikat, kivéve, ha azok megosztása az igazságszolgáltatás vagy a nemzetbiztonság érdekében, illetve zavargás vagy bűncselekmény megelőzéséhez szükséges.

A banktisztviselők nem kényszeríthetők a banki könyvek bemutatására vagy azok tartalmának igazolására, kivéve, ha a bíróságnak különös indoka van arra, hogy erre kötelezze őket, de a bíróság elrendelheti, hogy valamely személy számára engedélyezzék a bankszámla-bejegyzések ellenőrzését vagy azokról másolat készítését.

2.10 Alkalmazható-e szankció a tanúskodást megtagadó személlyel szemben, illetőleg a személy kényszeríthető-e a vallomástételre?

Az a beidézett tanú, aki nem jelenik meg, vagy megtagadja a vallomástételt, bírósággal szembeni jogsértés (contempt of court) elkövetése miatt (a Felsőbíróságon [High Court]) elzárással vagy (a megyei bíróságon [County Court]) pénzbírsággal büntethető.

2.11 Van-e olyan személy, akitől nem szerezhető be tanúvallomás?

Minden nagykorú személy tanúskodhat a polgári perben, kivéve, ha nem érti meg a tanúk által tett eskü jelentését, vagy nem tud értelmes tanúvallomást tenni, például mentális betegség miatt. Még ha a kiskorú tanú nem is érti az eskü jelentését, vallomása bizonyítékként elfogadható, de csak akkor, ha a bíróság meggyőződik arról, hogy a gyermek megértette az igazmondás kötelezettségét, és „kellő értelemmel rendelkezik

vallomásának igazolásához”.

2.12 Mi a bíró és a felek szerepe a tanú kihallgatásában? Milyen feltételekkel tehető tanúvallomás videokonferencia útján vagy egyéb technikai eszközök segítségével?

A bíró és a felek szerepe

Hagyományosan a perben a tanúk jelentik a „legfőbb bizonyítékokat”, válaszolva az őket beidéző fél jogi képviselője által feltett nem rávezető kérdésekre. Mindazonáltal a tanúvallomás a tanú legfőbb bizonyítékának számít, hacsak a bíróság másként nem rendelkezik. A tanút ezután az ellenérdekű fél jogi képviselője kérdezi ki, aki rávezető kérdéseket tehet fel a tanú részére. A tárgyaláson szóbeli nyilatkozatot tevő szakértő ugyancsak kihallgatható, de a bíróság által kijelölt törvényszéki szakértőt a felek nem kérdezhetik. A bíró kérdéseket tehet fel a tanúknak, leginkább annak érdekében, hogy tisztázza a jogi képviselő által feltett kérdésekre adott válaszait.

Kihallgatás video-összeköttetéssel

A kihallgatásra csak akkor kerülhet sor video-összeköttetés útján, ha a bíróság engedélyt ad arra. Az azzal kapcsolatos határozat meghozatalának mérlegelésekor, hogy a kihallgatásra ilyen módon sor kerülhet-e, a bíróság figyelembe veszi a videokonferencia igénybevételének megfelelőségét (különösen, ha a tanú rosszul van, vagy külföldön tartózkodik), a video-összeköttetés felhasználásával járó költségeket vagy megtakarításokat, valamint az eljárás tisztességes jellegére gyakorolt következményeket (ideértve azt is, hogy a bíróság mennyivel korlátozottabb mértékben ellenőrizheti és értékelheti a tanút).

3 A bizonyítékok értékelése

3.1 Ha az egyik fél nem jogszerűen szerezte be a bizonyítékokat, vonatkozik-e valamilyen korlátozás a bíróságra az ítélethozatallal kapcsolatban?

Ha a postai úton vagy távközlési rendszeren (amely magában foglalja a telefonhívásokat, faxokat és e-maileket) keresztül folytatott kommunikációról jogellenesen tudomást szereznek, annak tartalma nem vehető figyelembe bizonyítékként a bírósági eljárásban. Ellenkező esetben a bizonyítékok általában akkor is elfogadhatók, ha azokat nem megfelelő módon szereztek meg. A bíróság azonban hatáskörrel rendelkezik arra, hogy kizárja az egyébként elfogadható bizonyítékokat. A folytatás módjának eldöntésekor a bizonyítékok jelentőségét és a helytelen magatartás súlyosságát mérlegeli. Ha a körülmények nem indokolják a bizonyítékok kizárását, a bíróság más módon, például a költségek megfizetésére való kötelezéssel büntetheti a nem megfelelően eljáró felet.

3.2 Ha félként veszek részt az ügyben, bizonyítéknak számít-e a nyilatkozatom?

Az ügyben tett nyilatkozatok (vagyis a felek ügyét bemutató hivatalos dokumentumok) felhasználhatók bizonyítékként a közbenső tárgyalásokon, de a végső határozathozatalnál nem vehetők figyelembe bizonyítékként.

Az eljárásban részt vevő felek nyilatkozatai a félnek nem minősülő személyek nyilatkozataival azonos mértékben fogadhatók el bizonyítékként.

Kapcsolódó linkek:

[Ministry of Justice \(igazságügyi minisztérium\)](#)

[Civil Procedure Rules \(a polgári perrendtartás\)](#)

Last update: 08/09/2021

Ennek a lapnak a különböző nyelvi változatait az Európai Igazságügyi Hálózat tagállami kapcsolattartói tartják fenn. Az Európai Bizottság szolgálata készíti el a fordításokat a többi nyelvre. Előfordulhat, hogy az eredeti dokumentumon az illetékes tagállami hatóság által végzett változtatásokat a fordítások még nem tükrözik. Sem az Európai Igazságügyi Hálózat, sem a Bizottság nem vállal semmilyen felelősséget, illetve kötelezettséget az e dokumentumban közzétett vagy hivatkozott

információk és adatok tekintetében. Az ezen oldalért felelős tagállam szerzői jogi szabályait a Jogi nyilatkozatban tekintheti meg.